Воно не знало, де зосталась мати, —
Чи у степу, чи там, де бій гримів —
Таке мале, біляве і кирпате.
Хлоп’я із краю тисячі громів.

Там рвались бомби – він сміявся радо.
Ходила смерть – він грався у квача,
Дитинство, пройняте свинцевим градом,
На щастя, смерти ще не поміча…

Ми підійшли – всміхнулись тепло очи,
Примерхлі трохи в тисячі громів; —
І той, хто смерти розуміть не хоче,
Дитячим серцем друзів зрозумів…